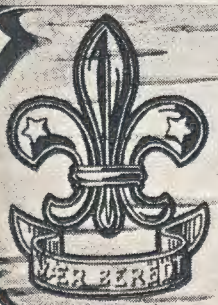

SPEJDERNES MAGASIN

43. årgang

nr. 1 . januar 1959

Spejderchefen har været med lige siden spejderbevægelsens start herhjemme. I 1909 var han patruljefører for den første patrulje.

Spejderchefen skriver om

Jubilæumsåret

Jubilæumsmærket, som vi alle bærer i 1959

JUBILÆUMSMÆRKET

I 1957 var det 50 år siden, at Baden-Powell startede spejderbevægelsen i England, og I husker sikkert, at alle ulve og spejdere dengang bar et særligt mærke hele året.

I 1959 er det 50 år siden, at den spejderpatrulje blev startet, som dannede grundlaget for Det Danske Spejderkorps, og det er således i år vort eget jubilæumsår. Alle ulve, spejdere, rovere og førere vil derfor bære et jubilæumsmærke på venstre arm, et mærke som vi senere kan gemme til erindring om, at vi var med i korpset i dette særlige år.

Mærket viser et egetræ, og nede ved roden ser I det lille agern, som det store træ er vokset ud af. Agernet er den første patrulje, og det store, kraftige træ er vort korps, som nu tæller over 25.000 medlemmer.

MANGE NYE LEJRPLADSER

Da jeg begyndte med min patrulje, var det noget helt nyt, at drenge tog ud på tur og sov i telt, og selv om der jo ret snart kom mange patruljer og troppe, var det nemt at finde en god lejrplads og få lov af gårdejerne til at ligge på deres jorder. Men det er slet ikke så nemt nu i vore dage at finde gode lejrpladser, både fordi der nu er så mange flere spejdere, og fordi der stadig bygges flere og flere huse ude i naturen.

Det er derfor på tide, at vi søger at skaffe os en mængde lejrpladser selv, for at spejderne kan komme ud på den store sommertur og kan komme i weekend-lejre om foråret og efteråret. Men der skal mange penge til for at købe så mange lejrpladser, så vi er blevet enige i korpset om at skaffe disse penge nu i jubilæumsåret ved et stort lotteri over hele landet. Af de mange penge, der kommer ind, vil troppene kunne få ret store beløb til anskaffelse af lejrpladser, som kan bruges ikke blot af deres egne spejdere, men af alle spejdere i vort korps. Det skal være lejrpladser lige fra Jylland i vest til Bornholm i øst.

På den måde kan vi sikre os, at både I, der er spejdere nu, og de, der bliver det i de næste 50 år, kan leve et herligt lejrliv overalt i Danmark.

ALLE SPEJDERE MØDES I JUBILÆUMSÅRET

til den store jubilæumslejr ved Ebeltoft. Den har I jo allerede læst en del om i »Spejdernes Magasin«. Det bliver den største og den festligste lejr, vort korps nogensinde har holdt i alle de halvtreds år, det har bestået, og jeg håber at se jer alle derovre til sommer.

Ove Holm

I dette nummer:

Forsidebilledet er fotograferet af Jan Gehl, Godthaab divisionen.
Med dette vandt han 1. præmie i ældste gruppe i Magasinets fotokonkurrence - og med det indleder Magasinet 50 året for Det Danske Spejderkorps beståen.

Spejderchefen skriver om jubilæumsåret 2
Den levende patrulje 3
Vi besøger Ebeltoft 6
Uglepatruljen 8
Jubilæumslotteriet 10
Hvordan man sælger lodsedler i Bogense 11
Indianerliv 12
Boghylden 13
Sølvulven 14
Junglenyt 14
Livet i Waingunga-flokken 15
Lange Veje 16
Spejder-Tidende 17
Sølvkors for livredning 17
Udenlandske lejre 17

FRITZ BAY tegner og GAMLE SPÆTTE fortæller om

patruljemiddagsret, hemmelig skrift, patruljeembedsmænd, patruljepræg og patruljeøkonomi

PATRULJEMIDDAGSRET

Enhver patrulje har naturligvis en speciel patruljeret — et fludium med et mærkeligt navn — »uglegylp« — »musvågestew« eller lign. Kun patruljen kender opskriften, som er meget indviklet, såvel tilberedning som indtagelsen foregår under store ceremonier — ligeledes kender patruljens mesterkok opskrifter på mange ædle trylledrikke, som også hører med til ceremonierne, f. eks. »rygende bjørneblod«.

Hemmelig skrift går jeg ud fra, at jeres patrulje ved alt om, desuden er det noget, der ofte har været omtalt før, og findes i flere instruktionsbøger, så det forbigår vi her. Men hvordan med usynlig blæk? — Du har sikkert mange gange skrevet med mælkesaft og citronsaft, som du fremkalder ved opvarmning, men har du også prøvet med cobaltklorid? Det har nemlig den gode virkning, at når man tager det væk fra varmen, så forsvinder det igen. Og så husker du selvfølgelig, når du bruger hemmelig skrift at bruge beskrevet papir, så evt. uvedkommende ikke føler mistanke.

Jeg ville også gerne have fortalt lidt om farvesatser til at ændre farver på bål og vædsker, men jeg får ikke plads til det, men vi kan komme tilbage til det senere på året.

PATRULJEEMBEDSMÆND

Selvfølgelig har hver mand i din patrulje højtideligt fået overdraget et embede i patruljen, så alle indtager en vigtig del af patruljens liv. Men hvordan sker udnævnelserne? Siger man bare, nu skal du være materialeforvalter, og du skal være kassemester o. s. v. Eller sker det ved en højtidelig ceremoni under en rådsild, hvor skatmesteren højtideligt bliver udnævnt og som tegn

på sin værdighed får overrakt dels en forgyldt nøgle til »Skattekisten«, foruden at han f. eks. får en skindstrop med skatmesterens tegn til skulderstroppen, foruden han får lov til at bære mønter på remmen af sin fjerprud. Og tilsvarende for krønikøren, der dels får en fornem gåsepen, skindstrop til skulderen og så videre, cermonimesterens mærke en tam-tam, materialeforvalterens mærke en økse, Ildens Vogter: et bål, lejrkokken en gryde over ild, ordonnansen en brevdue o. s. v.

I en anden patrulje var tegnet på de enkeltes værdighed i patruljen indbrændt i tørklæderingen, som var udskåret af nogle kogler. Dette minder mig om, at netop tørklæderinge kan anvendes til at indgå i mange cermonier og skikke, men det bliver også en ting vi må have til gode. Det samme gælder dagbogen, som jeg dårlig kan tro, at man ikke gør meget ud af i alle patruljer. Det er jo netop tegninger og tekst, der skal fortælle senere generationer om, da du var spejder, dengang der var rigtige spejdere, da netop din patrulje havde sin storhedstid. Tænk når du om mange år får lejlighed til at se denne dagbog igen og gennem de mange tegninger skal genopleve de dejlige timer, du i øjeblikket har mulighed for at opleve med dine patruljekammerater.

PATRULJEPRÆG

Overskriften for den sidste del af denne artikel var patruljepræg. Her har jeg til slut gemt det allervigtigste, det, der betyder mere, end vi i almindelighed tænker på, for vor goodwill, ja for hele spejdersagen, om hvordan andre mennesker dømmer os. Det er naturligvis først og fremmest vor opførsel, enten vi er i uniform eller ej, men det er også, om vi er regelmenteret påklædt. Det vil sige, om vi er ensartet påklædt i patruljen. Desværre har du vel også set det frygtelige syn af en patrulje, nogle med korte bukser, nogle med knickers og nogle, ja, jeg skammer mig næsten for at skive det: med lange bukser, uden at have gjort sig forsøg på at sætte dem ned i strømperne, så det ligner gamascher. Men det må I love mig, om man ikke vil indføre en af de ting, som jeg har nævnt i disse artikler, så vil I omgående sætte alt ind på, at være regelmenteret.

Jeg skal indrømme, at det er dyrt, når man skal have alle uniformsgenstande, men alle har dog en uniform og et tørklæde, og det er ikke dyrt at holde denne i orden, alle knapper knappet o. s. v., og tørklædet rullet pænt, snippen lige og bundet ens i patruljen. Når du får nye strømper, hvorfor så ikke engang imellem ønske sig et par spejderstrømper. De er dog ikke dyrere end andre strømper, når kvaliteten tages i betragtning og kan dog udmærket også bruges til skolebrug, de nye knickers er også fortrinlige til skolebrug, foruden det giver et flot syn at se en hel patrulje med ens strømper og ens bukser, og om sommeren skulle det vel også være muligt at få et par khakifarvede bukser (i nogle troppe bruger man dog sorte).

For de fleste spejdere er det også muligt at tage et job og tjene penge til en spejderhat, for du hører vel ikke til dem, der bare går til din far og siger: jeg skal have nogle penge, for jeg skal være spejder og have ny uniform komplet. — Nej, jeg kender en trop, hvor det er en betingelse, at spejderen selv ved forskelige job, måske hjemme hos sine forældre eller for fremmede, skal tjene halvdelen og helst det hele af uniformsudgiften. I den trop er der næsten aldrig en dreng, der melder sig ud, for han ved, at det kostede anstrengelser at erhverve denne uniform.

Husk, at det er gennem vor uniform, at vi viser vort ansigt udadtil — og netop her gælder det om at gøre det allerbedste indtryk, hvis vi skal opnå den good-will, som vort arbejde afhænger af. Skal vi ikke være enige om:

Vi mødes i jubilæumslejren —
og vi møder i reglementeret uniform.

VI SKAFFER PENGE I KASSEN

Hvis I i din patrulje har læst de forskellige artikler om den levende patrulje, som har fulgt hele sidste årgang, og hvoraf den her bliver den sidste, så er der sikkert i et eller andet tilfældet skrevet om noget, som din patrulje morderlig gerne vile have, men økonomien tillod det ikke, f. eks. et patruljelokale, en patruljehytte, en patruljekærre eller noget nyt materiale af den ene eller anden art.

Hvad man skal gøre afhænger selvfølgelig af, hvor mange penge, der skal bruges. Jeg skal her give jer nogle forslag, hvoraf I nok kender de fleste, men har I prøvet dem?

1) **Skrotindsamling.** Denne kan arrangeres på mange måder, en måde jeg har set, og som gav et godt udbytte var følgende. Patruljen havde fået duplikeret nogle »opråb«, som i tekst og tegninger forklarede patruljens ønsker, og hvis blot de pågældende beboere, som får dene skivelse, vil prøve at finde gamle aviser, flasker, klude, metaldele sammen til en bestemt dato og klokkeslet, så skal patruljen komme og hente det med stor tak. Disse »opråb« uddeles i et mindre kvarter i byen, ca. en uge før, og når så dagen kommer, er patruljen klar med budcykler og trækvogne og

Den levende patrulje: Vi er på vej – vi ses i Jubilæumslejren!

går høfligt fra dør til dør og spørger, om der måtte være et eller andet til en rask patrulje, der gerne vil vise, at de både vil og kan klare selv store opgaver selv.

2) **»Pengeformering«**: Fra radioen husker du sikkert konkurrencen om, at en mand får et beløb, som han så i et bestemt tidsrum skal prøve at gøre større o. s. v. Hvad med at give hvert medlem i patruljen 1 kr. og så se, hvem der får mest ud af det i løbet af en bestemt periode.

3) **Tjen en femmer-uge**: I vedtager en bestemt uge (måske i en af skoleferierne), og så skal hver mand i patruljen prøve at tjene en femmer til patruljen ved et eller andet arbejde. De morsomste ideer og største beløb erklæres for vinderen. Jeg har hørt om en spejder, der på denne måde tjente over 100 kr. til sin patrulje.

4) Jeg kender også en patrulje, der har tjent sig rige ved at tage ud og tilbyde hele patruljens arbejdskraft med at grave haver for folk, hjælp i gartnerier, feje gader, uddele tryksager og reklamer for store virksomheder.

5) Gælder det om at skaffe penge til patruljens julegood-turn, så er der ved juletid mange muligheder. I kunne f. eks. prøve at arrangere jert eget juletræssalg. Tal med de andre patruljer i troppen, de vil måske være med, og nu bliver I også nødt til at få tropsføreren til at tale med rådsformanden, så han undersøger, om I kan få de nødvendige tilladelser. — Alle træer bliver bragt ud over hele byen, og måske kan I også sælge juletræsfødder samtidigt. Og måske var det en god ide at forsyne hvert træ, I sælger, med et nr., og juleaften bekendtgør I ved lodtrækning, hvem af jeres kunder, der har vundet den udsatte »julekurv«.

6) En spejder tænker også på dyrene, hvad med at I om sommeren sikre jer et parti havreneg og atter med det offentliges tilladelse laver alle tiders »Nisseforretning« med disse juleneg, til glæde for fugle og børn og til gavn for patruljekasse og julegood-turn. Og ligesom med træerne er også julenegene en slags lodsedler.

7) Der er også patruljer, der tjener store penge ved at sælge julekort. Prøv om der ikke skulle være nogle I kender, der kan skaffe nogle julekort til engrosspriser, og begynd i god tid at spørge venner og bekendte og onkler og tanter, om hvor mange bundter julekort, de vil købe af jer, så kan I måske også her redde en skilling i patruljekassen.

8) Og så har vi slet ikke talt om Spejderjul. Dette fine julehefte, som takket været det store oplag, det trykkes i, sælges for kr. 1,75. Her kan I sikkert tale med jeres tropsfører og få en klækkelig rabat til patruljekassen. Jeg ved, at i mange troppe får patruljerne hele fortjenesten ved salget. Til gengæld skal patruljerne selv holde sig med nyanskaffelser og vedligeholdelse af materiel.

9) **Patruljernes venner.** Det er en klog patrulje, der holder forbindelse med sine gamle patrujekammerater og evt. gennem et mindre årskontingent optager dem i en forening af patruljens venner.

10) **I den levende patruje** kender man imidlertid mange metoder til at tjene penge på. Først og fremmest ved man, at den største fortjneste ligger i at behandle de sager, man har, på bedste måde, derfor er det ikke hvem som helst, der kan bruges til det ansvarsfulde hverv, at være materialeforvalter. De ved, at det arbejde, de selv kan lave, også er fortjeneste. Når de står over for en nyanskaffelse, undersøger de grundigt, om det er noget, de kan få billigt, evt. gratis. De er altid vågne og holder øje med, hvad folk kasserer. Er det noget patruljen kan bruge — eller er det noget, der kan omsættes i penge.

De ved også, at man ofte ved henvendelse til forældre kan få en værdifuld hjælp til løsning af forskellige opgaver.

Nu skulle hermed artikelserien »Den levende Patrulje« være slut. Har der ikke været noget imellem, som din patrulje har kunnet bruge, ja, så er det kun godt, for så tyder det på, at din patrulje er en rigtig levende patrulje, hvor der er liv over feltet. Har der været noget, I kunne bruge, så har serien ikke været helt forgæves. Til slut vil jeg ønske jer al held og lykke med at skabe alle patruljer i vort korps til levende patruljer.

Ugh! jeg har talt!

JUBILÆUMSLEJREN

Vi besøger Ebeltoft

I sidste nr. af Magasinet fortalte jeg om Djursland; men vi drejede af, da vi nærmede os Ebeltoft.

Denne gang skal vi imidlertid høre om Ebeltoft.

For at komme ud til den store lejrplads på Ahl Hage, hvor jubilæumslejren skal afholdes, må du passere gennem Ebeltoft, og du vil hurtigt opdage, at det må være spændende at kikke denne gamle hyggelige by nærmere efter i sømmene. Det vil der blive lejlighed til under lejren, idet patruljen eller troppen kan foretage udflugt ind til Ebeltoft. Afstanden mellem byen og lejren er ca. 3 km, så den afstand kan ikke genere en rask spejder. Så du kan roligt trave eller køre ud til lejrpladsen for at slå lejr og sige »på gensyn« til Ebeltoft.

Når du har hørt Ebeltoft nævne, har du sikkert tænkt på, at det havde noget at gøre med ordet: æble. Det har det faktisk også. Du vil kunne se et frugtbærende æbletræ i byvåbnet, så vi har lov til at tro, at byens navn er afledt af ordet æble.

Byen er i dag en hyggelig, ægte dansk købstad med krogede, snævre gader, med høje, smukke stentrapper, og med lave bindingsværkshuse, hvis tjærede tømmer og kalkede tavl giver gadebilledet sit præg af gammeldags, småborgerlig hygge. Vil det sige, at byen altid har set sådan ud? Nej, vi må vist heller gå helt tilbage til begyndelsen af det fjortende århundrede, hvor byen fik sine første privilegier.

Det skete nemlig i 1301, hvor kong Erik Menved, som på det tidspunkt kæmpede mod de fredløse på Hjelm, fik interesse for det lille fiskerleje. Fiskerlejets opståen ved den sejlbare fiskerige vig er dog af endnu ældre dato.

Byens gamle skrifter fortæller fra 1430 om bytinget, og i 1458 nævnes kirken. I 1558 fik byen latinskole, og 1619—20 rasede pesten, så befolkningen næsten uddøde. Det 17. århundredes krige, bl. a. med svenskerne ramte byen hårdt, og i 1629 blev størstedelen af byen nedskudt. Mod århundredets slutning kom Ebeltoft dog atter til kræfter, og omkring år 1700 havde den 30 skibe i søen og drev stor trælasthandel på Norge.

Men atter skulle en krig bringe den til betlerstaven. Den store nordiske krig gjorde ende på handelsflåden, og byen nedsank i dybeste armod, hvis virkninger sporedes helt op i det nittende århundrede. Hele gader lå øde hen. I 1794 gik byens eneste krambod fallit, og indbyggertallet sank helt ned til 550. Siden har byen været i jævn og langsom fremgang, og det er denne langsomme udvikling, som byen har genemgået i de sidste 150 år, vi kan takke for, at Ebeltoft i dag er en hyggelig købstad.

Byen grupperer sig om en 1,3 km lang gaffelgade, der strækker sig fra nord til syd, og som omtrent midt i byen fra et lille tresidet torv deler sig i to gaffelgader, Overgade og Nedergade. Sådan har iøvrigt alle middelalderens købstæder været anlagt, men Ebeltoft er vel den eneste danske by, der uforandret har den oprindelige skikkelse.

Mon ikke du tidligere har set et billede af Ebeltofts gamle rådhus? Jeg vil tro det. Det gamle rådhus, som er ombygget i 1789, er velforsvaret. Der står et batteri kanoner foran. De er dog ikke ladt! Under rådhuset er der fangekældrene — de bruges heller ikke mer! Det lille legetøjsrådhus, som man kunne fri-

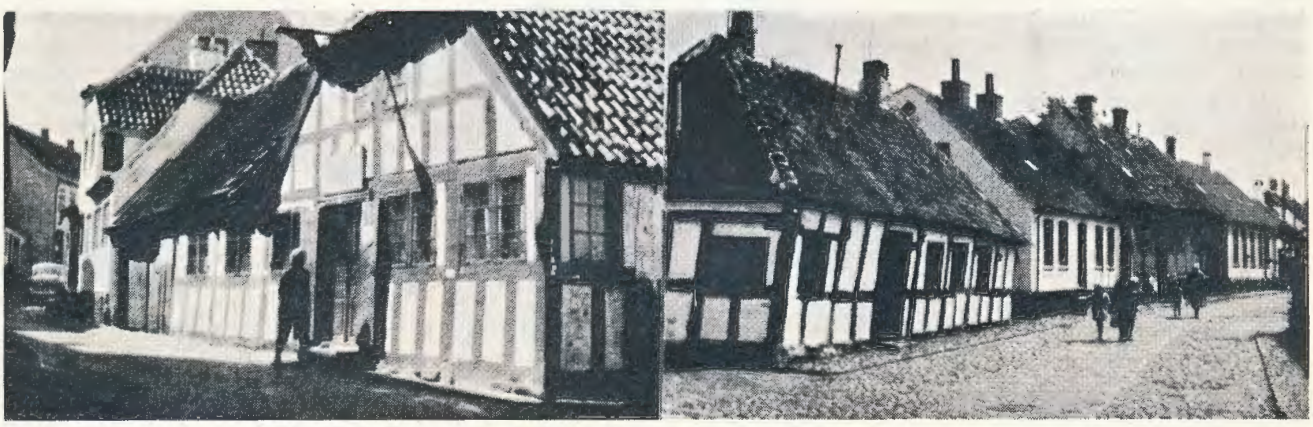

Disse billeder giver dig et indtryk af de gamle huse i Ebeltoft. Tv. Farvergården.

stes til at kalde det, er forlængst blevet afløst fra sin værdighed som sæde for byens råd og dommer. Det nye rådhus ligger overfor det gamle som nu er museum for Ebeltoft og Mols. Det har en betydelig oldsagssamling, en folkedragtssamling fra egnen og en samling af gamle brugsgenstande fra by og land.

Bagved ligger den kønne lille rådhushave. Når du har set den, kan du smutte ind på den gamle postgård, hvor der også er museum — en siamesisk samling.

Der var nemlig engang en molbo, der drog til Siam. Han kom efter mange oplevelser hjem til Ebeltoft igen og havde et utal af skønne og mærkelige ting med hjem. Du ser smykker, tigerskind, elefanttænder og andet nips — og er du heldig

Ebeltofts berømte rådhus med kanonerne foran!

får du kustoden til at slå på den store gong-gong. Det var den, der kaldte stammerne sammen, når der skulle ske noget.

Når vi vandrer rundt i byen, får vi et udmærket indtryk af borgerlig bygningskunst i det 17.—18. århundrede. Som en type i så henseende nævner vi den midt i byen liggende Sigvard Rasmussens købmandsgård. Den gamle bygning har bevaret sin smukke portbjælke, hvor gårdens byggeår — 1611 — er indskåret, ligesom den har bevaret sine smukke udskårne døre, sine svalegange og sine blyindfattede ruder. Den er værd at se.

Det er den overforliggende »Farvergård« også. Den er yngre. Gennem den smukke gamle dør med flaskebundsruderne kommer man ind i farverbutikken og videre og får farvekedlen og pressestene at se. Et sted — hestegangen kaldes det — har en hest gået og leveret drivkraften ved et sindrigt værk. Bagefter skal du gå ned i gårdens indtagende eventyrhave med en grøn sø, med udkigsplads, grotte, sjældne planter og alverdens stilhed samlet på ét sted.

Du kan roligt glæde dig til et besøg — eller to — i Ebeltoft. Byens godt 2200 indbyggere vil tage godt imod os alle. De viser det bl. a. ved, at du ikke skal betale entré. Vi er byens gæster.

Vi mødes i jubilæumslejren — på gensyn. **Gamle Vibe.**

Vi er på vej – vi ses i Jubilæumslejren!

UGLEPATRULJEN

En engelsk spejderfortælling

Illustration: Günther Hansen — Afsluttes i næste nummer

Det var en forårsdag — en af den slags dage, hvor man har lyst til at sidde i solen og ikke foretage sig noget. Det gjorde uglerne. Efter at være vandret to kilometer over bakkerne havde de fundet en solbeskinnet plads og standsede, for som Blækklat, deres PF havde sagt: »Når man vandrer, må man standse fem minutter hver time for at trække vejret.« Det var tyve minutter siden, og de »trak stadig vejret«.

Blækklat var ikke hans rigtige navn — det var langt fra — men for år tilbage, da han første gang havde eksperimentert med en selvfyldende og selvudløsende fyldepen, havde hans lærer set med afsky på resultatet. »Af alle blækkede fyre«, havde han sukket, »er du blækklatten. Gå ud og vask dig. Forsvind!« Og blækklat var gået ud, men navnet blev hængende.

Han lå på ryggen og så op mod himlen.

»Vi burde gøre noget,« erklærede han. Ingen sagde noget undtagen Nobby. Han var ved at lave et slot.

»Vi burde gøre noget,« gentog Blækkat. »Vi er jo ugler,« tilføjede han.

»Ja, vi er, er vi ikke?«, mumlede Tubby, der lå på maven med sin næse boret ned i græsset og solen bagende på sin ryg.

Strik, med armene om sine skinneben og hagen på knæet, kastede det lange græsstrå, han tyggede på, bort, knækkede et andet af, bed to gange i det og spurgte: »Mener I natugler?«

»Netop«, svarede Blækklat.

— — —

Men uglerne vidste ikke, at de havde publikum. På toppen af bakken stod der en kraftig busk og i midten af denne busk, fladt på sin mave lå professor Ventehoved. Han var ornitolog og var ved at iagttage et par langhalede lærker, der var ved at bygge deres rede. Da uglerne viste sig, havde han været nær ved at stikke hovedet frem og bedt dem forsvinde, men ved nærmere eftertanke besluttede han, at det ikke ville være rigtigt at gøre det i betragtning af, at han lige i den foregående uge var blevet udnævnt til divisionsassistent, og det ville være under hans værdighed at kigge uventet frem bag en busk.

Så han forholdt sig stille og lyttede, og da han hørte uglerne ag natuglerne blive nævnt, smilede han hen for sig, fordi han følte, at som DA burde han gøre noget aktivt, men da han aldrig havde været spejder, vidste han ikke, hvad der skulle gøres.

Pludselig sukkede Nobby.

»Skal vi blive her hele dagen og gøre ingenting, eller hvad?«

»Nej«, sagde Blækklat, og satte sig hurtigt op.

»Naturligvis ikke.« Han så sig omkring, idet han spekulerede på, hvad de skulle foretage sig, indtil hans øjne faldt på nogle træer. »Vi vil gå op til Storskoven, og tænde ild oppe i et træ,« meddelte han.

»Hvorfor oppe i et træ,« spurgte Tubby, som ikke brød sig om abearbejde.

»Fordi vi aldrig har gjort det før. Kom nu.«

De gik, efterladende professoren til sin iagttagelse af fuglene og mumlende »ekstraordinære ting, drenge.«

Da de nåede udkanten af skoven, hørte uglerne deres patruljekald forude og standsede for at lytte. Det var en udmærket efterligning, men snart blev den blandet med et andet , der lød som om fuglen led af strubehoste og hævede mandler.

»Det er jo frygteligt,« udbrød Tubby. »Hvem kan det være?«

»Jeg ved det ikke.« stønnede Blækklatten. »Hvem det end er, så vil vi undersøge det nærmere. Forsigtigt, drenge.«

De gik forsigtigt frem, idet de søgte dækning, indtil de nåede en ujævn vej. På den stod en smal bil og siddende i den sad en kort, bred, lurvet udseende mand, som med sine tykke hænder for munden, gav en ganske udmærket efterligning af en tudende ugle, medens en tynd, bleg yndling ved hans side prøvede at efterligne det.

»Det var bedre, Joe,« sagde den brede mand efter nogen tids forløb. »Bliv du ved med at øve dig, og du vil være all right til i morgen nat, og husk, at *skal* du være.«

»Vær ikke bekymret. Jeg vil være klar, selv om jeg bliver nødt til at blive oppe hele natten for at øve mig.«

»Det var rigtigt. Nå, vi må hellere se at komme videre og se os omkring, så du kan kende vejen.«

De steg ind i vognen og kørte af sted. Uglerne satte sig op og så på hinanden.

»Hvad skal det betyde,« spurgte Strik.

»Aah,« sagde Blækklatten mystisk. Det var hans yndlingsord. Sommetider betød det, at han virkelig vidste noget, men ikke ville røbe det, og sommetider betød det, at han ikke vidste noget, men heller ikke ville røbe det, men det gjorde indtryk på hele patruljen.

»Hvem er de i det hele taget?« spurgte Tubby.

»Den fede hedder Miks,« svarede Blækklatten. »Han har marskandiserforretning i Pottlederry. Han samler jern, ragelse, ben, flasker, alt muligt.«

Se, se « snøftede Strik. »Han kunne godt se ud som om han kunne samle alt muligt sammen. Hvem var den magre fyr?«

»Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig set ham før.«

»For mig ser det ud til at være en fidusmager,« sagde Nobby, hvilket ramte bedre plet, end han vidste, for Joe Mik kom fra London, hvor han usædvanlige måde at leve på, havde tiltruket politiets opmærksomhed, endog i så høj grad, at Joe havde fundet det klogt at tage sig en ferie hos en onkel på landet.

»Hvad jeg gerne ville vide«, erklærede Strik, »var, hvad den lurvede købmand ønskede at bruge vort patruljekald til?«

»Ja«, sagde Tubby, »og hvad mente han med, at den anden fyr skulle kende det til i morgen nat.«

»De har ikke noget galt i sinde«, sagde Bob beslutsomt.

»Det er, hvad jeg sagde«, samtykkede Nobby, »men hvad er det?«

»Åh«, sagde Blækkat og skiftede hurtigt emne. »Hør, hvad med et bål? Det store egetræ kan bruges. Kom«, kommanderede han og førte dem af sted.

De havde bygget en platform mellem to grene, dækket den med mos, lagt bålet til rette og skulle lige til at antænde det, da Nobby hviskede: »Vent. Der kommer nogen«, og de kiggede ned gennem bladene for at se professoren med hænderne foldede bag sit hoved komme langs med stien fordybet i tanker. Men da han var på højde med dem, lo han pludselig, løsnede sine hænder og satte dem til læberne.

»Hoo-hoo! Hoo!«

Uglerne gispede af overraskelse og Tubby, som holdt tændstikken gav et højt hyl, da han brændte sine fingre. Han tabte den og æsken og var selv ved at følge efter, hvis Blækklat ikke havde grebet ham og holdt ham fast. Heldigvis hørte professoren ikke noget. Han var alt for optaget af sin egen forestilling.

»Hoo-hoo! han gentog det atter og ater, indtil han forsvandt for uglernes forbavsede blikke.

»Pokkers også«, gispede Strik. »Bruger alle da vort signal.«

»Tror I fyre«, spurgte Nobby, »at professoren har noget at gøre med de andre to?«

»Vær dog ikke sådan et fjols«, udbrød Tubby. »Han er divisionsassistent, er han ikke?«

»Tubs, dit kluntede fjols. Kravl ned og hent de tændstikker og skynd dig op med dem«, beordrede Blækklat. »Vi ønsker ikke at sidde her som en samling halvdøde krager uden at foretage os noget.«

Da ilden var tændt, sad de og iagttog den i tavshed, indtil PF sagde: »Med hensyn til i morgen nat, så må vi finde ud af, hvad der skal ske. Hvis der skal laves numre, kan vi ikke finde os i, at de bruger vort signal. Folk vil skyde skylden på os. Tubby kan have ret med hensyn til professoren og de to andre, og han kan tage fejl. Men vi kan ikke løbe nogen risiko. Jeg tror to af os hellere må holde øje med ham, medens de to andre kører rundt på deres cykler og ser, om de kan finde Miks vogn.«

De andre kunne ikke komme med et bedre forslag, og det blev besluttet, at Blækklat og Strik skulle køre rundt, medens Tubby og Nobby skulle iagttage professorens hus.

Men de bedst udtænkte planer går ofte i stykker. Næste dag modtog Blækklat med eftermiddagsposten et postkort. »I aften klokken 8, ved kirkegårdslågen, uglen vil tude. Hvis du følger dens tuden, vil du få alt at vide.« Det var skrevet med en gammel skrivemaskine og poststemplet var Snuffling, en by 15 km borte. Blækklat kløede sig i nakken og gik ud for at opsøge de andre.

»Fra Snuffling«, var Striks første bemærkning. »Det ser ud til, at der er endnu flere folk blandet ind i dette, gør det ikke?«

»Det kan være et trick, for at få os af vejen«, foreslog Nobby.

»Hvordan kan det være det?« spurgte Blækklat, »ingen af dem ved, at vi ved noget.«

Nobby kunne ikke svare på det, så han prøvede noget andet.

»Det kan være professoren. Han har sandsynligvis en skrivemaskine.«

»Og jeg tør vædde på, at han kan bruge den bedre, end på denne måde«, udbrød Tubby, »ydermere kan denne fyr ikke stave, og det kan han.«

»Hvor ved du det fra, at han kan?«

»Jo, han ville ikke være DA, hvis han ikke kunne, ville han vel?«

Dette syntes afgørende, men Blækklat sagde:

»Hør nu, vi vil undlade køreturen. Strik og jeg vil lægge os op på engen bagved den store klump træer overfor kirkegårdslågen og holde øje med dem. I to går til professorens hus, som vi bestemte. Men vær der tidligt. Hvis han kommer

ud og går mod kirkegårdslågen, må en af jer følge ham og den anden liste rundt ad bagvejen og fortælle os, at han kommer. Hvis han ikke er kommet ud ti minutter i otte, kommer I begge to hen til os.

Professor Warthhead boede i en af villaerne i udkanten af byen. Tyve minutter i otte gik han op til sit soveværelse, og da han tilfældigvis kiggede ud af vinduet på trappeafsatsen, så han ansigtet på en spejder, der kiggede op over hegnet. Det var et stort, rundt ansigt.

»Det må være den tykke spejder«, tænkte han. idet han gned sin kind. »Hvordan fandt de nu ud af, at jeg sendte det postkort? Besynderligt — meget besynderligt. De må være mere intelligente, end jeg troede. Men vi kan stadig dreje dem en knap.«

Han fortsatte videre op til sit værelse, skiftede sko til et par tykkere, krøb ned ad trapperne, listede ud ad bagdøren og gennem hækken og forsvandt i mørket.

Klokken ti minutter i otte ophævede Nobby og Tubby, der var kolde og kedede sig, deres vagttjeneste og gik for at samles med de andre.

»Skete der noget«, spurgte Blækklat.

»Nej«, sagde Tubby kort, det var tidsspilde. Han har intet at gøre med det. Lyset er tændt i hans dagligstue, og han har radioen gående.«

»Jeg tror også, dette er spild af tid«, fortsatte Nobby, »det kort var et puds for at få os herud for intet.«

»Vi burde have fulgt efter de to i vognen, som vi besluttede først«, erklærede Strik. »Vi har forkludret tingene, det er, hvad vi har gjort.«

Men i det øjeblik slog kirkeuret otte, og da det sidste slag døde bort, tudede en ugle højt.

(Afsluttes i næste nr.)

Jubilæums-lotteriet

Vær med til at sætte danmarksrekord i lodseddelsalg

Så smøger vi ærmerne op og tager fat, sådan som du ser vor flinke tegner, Thora Lund, har ladet en spejder i Bogense gøre. Du må ikke tage det med Bogense for bogstaveligt, for det er os alle, det gælder. Vi skal sælge lodsedler — og det over hele landet.

Alle, der bærer korpsmærket, tager del i beslutningen om at sætte danmarksrekord i lodseddelsalg. — Hvordan? spørger du. Jo, ganske simpelt ved i løbet af 14 dage regnet fra 15. januar at være med til at sælge 300.000 lodsedler. Så er du med i en danmarksrekord!

Kan vi nu også det? spørger du måske. Det kan vi. **Alle** skal blot i løbet af de 14 dage sælge 11—12 lodsedler til 1 kr. stykket. Det er ikke engang én om dagen. Ikke sandt. Du er allerede med på holdet, og alle dine spejderkammerater landet over er også klar. Vi venter blot på startskuddet den 15. januar. Og så går vi i gang!

Når man skal sælge lodsedler, er det en helt naturlig ting, at man ved, hvad formålet med lodseddelsalget er. Det står ganske vist på lodseddelen, men lad mig alligevel fortælle dig det. Korpset vil oprette en jubilæumsfond, der skal markere vort korps 50-årige beståen. Hertil regner vi med at få ca. 150.000 kr. i indtægt af lodseddelsalget og ved overskud fra jubilæumsmærket og entreindtægt ved jubilæumslejren skulle vi være godt på vej mod en kapital af 250.000 kr. Det er målet. Altså ¼ mill. kr. Det er mange penge, og de skal bruges til gavn for bl. a. dig. Det er meningen, at der landet over skal købes lejrpladser, som skal være åbne for alle korpsets medlemmer.

Du må give mig ret i, at det er et godt formål. Derfor hænger vi i med at sælge lodsedlerne. Lad mig også røbe, at din flok eller trop får 25 øre pr. solgt lodseddel. Det kan også blive til gode penge til nyt materiel.

Måske I endda er heldige at være blandt de afdelinger, der ved at have afregnet inden den 15. februar, opnår en præmie i en lodtrækning, som afholdes for de afdelinger, der har udsolgt og afregnet til den tid.

Præmierne, der udsættes af Depotet, er en førstepræmie på ikke mindre end 500,— kr. og 9 andre præmier, hver på 200,— kr. Man kan få meget dejligt materiel for de penge. Sørg for at I er med i den lodtrækning ved at have solgt din »ration« til tiden. Dit gamle korps venter det af dig. Og så smøger vi ærmerne op!

Skotte.

HVORDAN MAN SÆLGER LODSEDLER I BOGENSE

ELLER

MED VENLIGHE' OG TÅLMODIGHE' KAN MAN OPNÅ DET HELT UTROLI'E !

Afsluttende artikel i Magasinets serie om

INDIANERLIV

„204" fortæller denne gang om fremstilling af bjørnekløer og brystpanser samt om fjerenes betydning.

Jeg lovede dig sidste gang, at fortælle dig om hvordan du selv kunne lave en krans af bjørnekløer. Naturligvis kan du herhjemme ikke erhverve rigtige bjørnekløer, men du kan nemt lave en glimrende efterligning i træ. Du skal sørge for at få fat i et stykke træ, der ikke flækker, f. eks. poppel, det er et stykke dejligt træ at arbejde i, idet selv knaster lader sig let forarbejde, og så har det tillige den fordel, at det næsten intet vejer.

Du starter med at skære nogle klodser ud som vist på tegningen (1), en længde af mellem 4 og 5 cm vil være passende, herefter former du kloen råt med en sav (2), og så skal du i gang med en rasp, med hvilken du fjerner alle kanter, til slut pudser du det hele omhyggeligt af med meget fint sandpapir. Nu kan du bore to huller, som vist på (3) et til den bærende tråd og et til sytråden, det er rart nok at have orden på dem, så ikke kløerne sidder og vipper op. Læg mærke til at kloen er flad på undersiden, og at det også her er et kileformet udsnit lige som på en rigtig bjørneklo.

Nu skal du have malet kloen, den inderste del maler du med en snavset rød farve, og du må sørge for ikke at bruge en maling, der tørrer alt for blank op. Den yderste del — selve kloen — giver du først en rigtig mørk nøddetræsbejdse. Når det er tørt, gør du med et stykke fint sandpapir den øverste kant af kloen en lille smule lysere end det øvrige. Til slut kan du vælge to fremgangsmåder — du kan simpelthen pudse den blank med en brun skobørste, det giver vel nok det bedste resultat, men det tager jo nogen tid inden duften af sko fortager sig — eller — du kan give den en klar cellulloselak, som du bagefter sliber halvmat med et stykke ståluld. — Og så skal vi have monteret kransen. Lad være med at bruge mere end ca. 10 kløer til hver krans, ellers kommer det bare til at se helt negeragtigt ud, og det skulle det jo ikke. Du skulle også gerne her såvel som til brystpanseret bruge en hel del store træperler, og sorte træperler vil sikkert gøre sig bedst. Du kan næppe købe træperler noget sted, så du kommer nok til at gå på jagt hos din mor eller bedstemor, de har nok et eller andet sted en gammel perlekrans med perler af den slags liggende, der var højeste mode for en del år siden. Ja, så er der kun tilbage at samle kransen; støttetråden anbringer du til allersidst — skulle du have fået boret de yderste huller en lille smule for store, kan du rette kløerne ind ved at slå en knude på tråden på begge sider af hver klo. Og så skal vi i gang med **brystpanseret:**

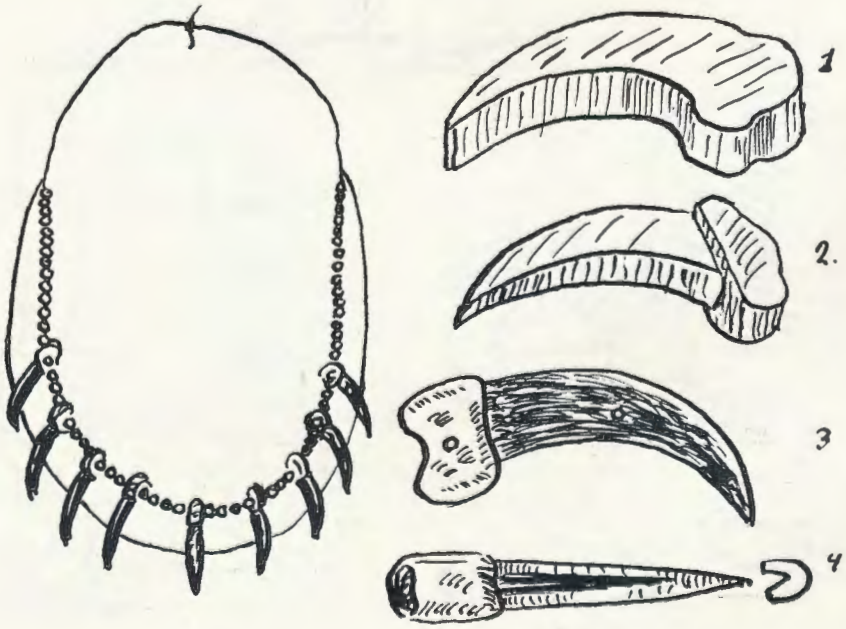

Brystpanseret er faktisk slet ikke indiansk i dete ords egentlige forstand, idet det er opfundet af de hvide og senere solgt til indianerne, hos hvem det straks fandt udbredt anvendelse, og man kan heller ikke se bort fra, at det virker særdeles dekorativt. Det var oprindeligt fremstillet af bøffelhorn, senere blev det fremstillet af koben; men man kan udmærket fremstille dem af træ og behandle dem på en sådan måde, at de fremtræder med et benagtigt skær. Gå først ud i skoven og snak med skovfogeden, hos ham får du sikkert meget nemt lov til at fælde træer, — de træer, du skal fælde, er nemlig ikke ret store og gror i de fleste skove som ukrudt, det er nemlig skuddene af ask, og den nemmeste måde at »fælde« dem på er med en god rosensaks (beskærersaks).

Du skal bruge ca. 70—80 stykker i længder af 12 cm og ca. 15 mm tykke. Barken er ret nem at fjerne, og du opdager nu, at træet er meget

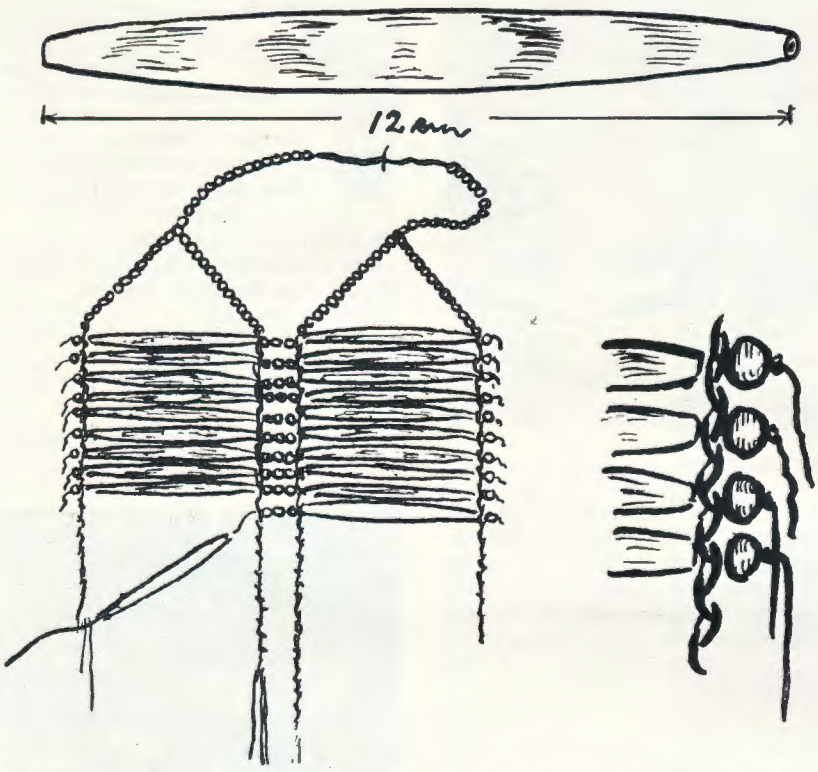

hvidt i det, inderst sidder der marv i en ganske smal kanal, og det prikker du ud med et stykke ståltråd. Nu skal træet tørre, og når det er helt knas-tørt går du i gang med raspen og sandpapiret, indtil du opnår den rigtige facon. Overfladen af »benpiberne« behandler du med en blanding af **afkogt linolie og rå sienna,** idet du gnider dem med en klud indtil de opnår en farve som ægte ben.

Nu skal du have brystpanseret samlet, »benpiberne« anbringer du mellem to strimler af flettede skindsnørbånd (alm. 3 fletning) ca. 30—40 »benpiber« i hver side, det må du selv finde ud af, det afhænger jo af din størrelse, og den skulle helst ikke nå længere ned end nogle få centimeter under livremmen, til slut fæstner du en skindstrimmel i hvert af de nederste hjørner, så du kan binde dem fast om livet, iøvrigt fremgår samlingen af nedenstående tegning. Lad mig lige tilføje, at du gør klogt i at indgnide snorene med bivoks for at modvirke slid og fugt, der snart kan gøre det af med hele herligheden.

Fjerenes betydning.

Du er sikkert klar over, at »Manken« og »Fjerkronen« kun blev brugt som hovedprydelse ved festlige lejligheder, til daglig gik indianerne kun rundt med enkelte fjer stukket i håret, som oftest hængende i nakken med spidsen nedad, og det var naturligvis ørnefjer af forskellig form, således betød: 1. En fjer forsynet med en cirkelrund rød plet anbragt en trediedel nede på fjeren: »Jeg har dræbt en fjende med en kugle.« 2. Den røde cirkel erstattet med et indhak (vinkel) hvor kanterne var malet røde: »Jeg har dræbt min fjende med kniven.« — 3. En fjer, hvor den ene kant er skåret skarpt af og malet rød: »Jeg var den tredie, der rørte ved en fjendes lig.« — Når en indianer er i kamp og ser en fjende falde, selv om det ikke er for hans egen pil, trodser han gerne pileregnen for at komme til at røre ved liget, det var et sikkert tegn for mod hos den pågældende. — 4. En fjer med to røde kanter: »Jeg var den fjerde, der rørte ved liget.« — 5. To indsnit på samme side, kanterne malet røde: »Jeg var den femte, der rørte ved liget.« — 6. En spaltet fjer: »Jeg er blevet såret af en fjende.« — 7. Fjer med afskåret top, randen malet rød: »Jeg har skåret en fjendes hoved af.«

»204«

BOGHYLDEN

Kampp, Magnussen og Fabricius: Spejdernes Førstehjælp (kr. 4,00, — Det Danske Forlag).

Det er en længe savnet bog, der her foreligger. Tre oplag er gået forud for denne, der ikke alene har ændret titel, men også har gennemgået en ret gennemgribende forandring, der har bragt bogen ned i sidetal, men ikke i værdi.

Bogen er i et praktisk format — kan være i lommen i en spejderbluse, og den berører alle områder inden for nødhjælp, således at den tilfredsstiller de krav, vi må stille til en nødhjælpsbog. Der er mange illustrationer i form af tegninger og fotografier.

De sidste tre sider udgøres af et omfattende alfabetisk register, der hurtigt kan lede én frem til nødvendige oplysninger. I anmelderens øjne en meget vigtig ting ved en førstehjælpsbog for spejdere. Bogen er foruden af de fire spejderkorps også anerkendt af Dansk Røde Kors.

Bogen er en værdifuld hjælp ved tilegnelse af viden til vort nødhjælpsmærke.

Træer og buske i skov og hegn (kr. 13,25 ib. shirt. — Politikens forlag).

Bogen tjener både som en flora til bestemmelse af træer og buske i skov og hegn og som en håndbog med oplysninger om disse planters navne, udseende, udbredelsesområder m. v. Der omtales 129 arter, og det sker i fine 6-farvegengivelser med både hele træer (både ved sommer- og vintertid), blade og frugter og mange andre detailtegninger.

Bogen er fortrinlig — opsætningen uhyre fiks — en lækkerbidsken for enhver naturelsker.

Sk.

SØLVULVEN

Ved et førerstævne, hvor mange af korpsets øverste førere var til stede, fik lederen af førertræningen for ulveførere, kaldet »F o x«, overrakt korpsets højeste udmærkelse, **Sølvulven**, for sit store arbejde for ulvebevægelsen.

Spejderchefen holdt ved morgenparaden en tale for »Fox« og hængte Sølvulven, der bæres i et grønt bånd, om Fox's hals, og alle førerne gav hende et »Tjikerliker«.

Gult — grønt — byløb.

En silende regn dannede rammerne for byløbet den 7. november mellem 6 bander fra Aakirkeby flok og Grønsmutternes 3 kuld fra samme by. Det regnede hele tiden, men det tog ikke mod og humør fra deltagerne.

Der var i alt 10 poster med lige så mange spændende opgaver, f. eks. kimsleg, »Kend dit land«, kongefamilien og knob. Ved en post fik hver deltager en karamel udleveret og skulle så aflevere papiret når løbet var afsluttet. Der blev givet ÷ 1 point for hvert papir, man havde smidt undervejs. De to vindende bander var »Egern« fra grønsmutterne og »Blå Bande« I. Aakirkeby flok. **Baloo.**

Du har fået flere ulvebrødre — hele 2 nye flokke.

Absalon divisionen startede midt i november måned 2 nye flokke. Deres navne blev 3. og 4. Rødovre flok, og efter 14 dages forløb var flokkene fyldt med forventningsfulde drenge, der havde meldt sig som ulveunger.

I kan tro, 3. Rødovre var en mærkelig flok at se på til det første møde, for alt, hvad de nye drenge havde af uniform, var et tørklæde.

Nogle ulveunger fra 2. Godthaab flok, har sammen med deres flokfører på ægte ulvevis hjulpet os med at komme i gang.

Vi ønsker alle vore ulvebrødre god jagt.

Gråpelsen.

1. Godthaab »Ørneungerne« flok, har i det sidste halve år slidt og slæbt med at samle penge ind til musikinstrumenter, så de kunne danne deres eget orkester, og den 1. juli stod alle instrumenterne parate til at blive taget i brug.

BF Lau Nielsen, Svend Grates flok.
Fox, Kell Grønborg, 1. Bogense flok.
BF Ugle, Torben Rosenørn, Djackumbaflokken, Vedels Egne.
BF Mungo, Henning Jensen, Frie Fugle flok.
Chil, BF John W. Olesen, Mungo, BF Erik Hansen, begge Emdrup flok.

Odins flok, Vojens, har med 23 ulve været på 30 km vandring.

16 ulveunger fra »Oberst Læssøe«, Kolding, har lagt 30 km bag sig.

Mit navn er Peter. Jeg er lige blevet -unge i Waingunga-flokken. Erik, som jeg plejer at lege med, har længe været her, og han har fortalt en masse om de spændende ting, Waingunga-flokken laver, så jeg fik lyst til at være med, og heldigvis var der plads i rød bande. Min bandefører hedder Wontalla. Han er den stærkeste i flokken. Førerne er Akela, Baloo, og Bagheera.

Nu vil jeg fortælle lidt om, hvad jeg oplever, og hvordan vi har det i . Jeg må først fortælle, hvordan hulen ser ud. Hulen er vort modelokale, men vi kalder det altid Hulen, for det passer bedre for . Udefra ser den ikke ud af ret meget, for det er en gammel smedie, spejderne har fået lov at bruge. Men indenfor er det straks noget helt andet! Væggene er beklædt med afbarkede skaller, så det ligner en bjælkehytte. Den gamle esse er lavet om til pejs, hvor vi kan hygge os om den røde . På den ene væg hænger et Shere-Kahn- , på den anden vor rekordtavle. Den er slaet op på en blød plade og indrammet med birkegrene. Her får vi tegnestift i bandefarve sat i, når vi har taget en prøve. Jeg fik en rød allerede den første aften, fordi jeg kunne . Så hænger der et , hvor -loven står skrevet. Hver bande har også sin egen hule. Her var vi inde, da vi havde en konkurrence. Hulerne er dannet af skærme, der kan foldes sammen. Udenpå er der malet jungledyr i flotte farver:

Indenfor hænger bandens præmier, og vi har et lavt bord stående og malkeskamler, der er malet i bandefarven. Vores er altså røde. Her har vi også vores bandekasse. Det var det vigtigste om hulen. Næste gang vil jeg fortælle mere om, hvad vi bestiller.

Her kan I se bandernes egne huler.

Med -hilsen
Peter.

LANGE VEJE

Ulvefortælling af
ANNESOFIE HERMANN

Illustrationer:
THORA LUND

★

Han løb ned ad det nærmeste stræde, om ad det næste, ind et tredie, løb for sit liv. Folk så forbavset efter ham, en dame, han havde ramlet imod i farten, råbte ovenikøbet noget om tyveknægt, han løb bare, løb, løb. som han aldrig havde løbet i hele sit liv.

Han standsede ikke, før han ikke kunne løbe mere, og han var nu ude af byen, hvor han satte sig ved en milesten, mens han samlede sig og fik vejret igen. Han så tilbage mod byen. Han blev ikke forfulgt, men en kone, der stod og hængte tøj op, bøjede sig ud over sin havelåge og så efter ham. Foreløbig gjaldt det om at komme væk fra hovedveje og at gå ad små biveje, så ingen kunne finde ham.

Han tænkte ikke på at spise, ikke på at hvile, bare på at komme væk. Han turde ikke spørge nogen om vej, det måtte gå med retningen, som det kunne, i morgen, om et par dage kunne han spørge om vej igen. Det regnede nu og da, men det blæste også så kraftigt, at han nåede at gå sig tør og varm mellem bygerne.

Han var kommet langt væk fra alfar vej, husene lå langt fra hinanden, de blev mindre og ligesom borede sig ind i bakkerne, han vandrede imellem. Om aftenen var han lige i udkanten af en skov. Men den så mørk og truende ud i mørket, så han bestemte, at selv om en skov nok var god at gemme sig i, ville han søge ly i en lade eller et udhus. Han nærmede sig en lillebitte bindingsværksgård i skovbrynet, men en lænkehund fo'r ud med en sådan gøen, at han hurtigt opgav at finde sit nattekvarter dér. Så vovede han sig alligevel ind i skoven. Inde i en grantykning fandt han et vældigt grantræ, som regnen ikke var nået igennem, under det lå et tykt lag grannåle, og dér indrettede han sig med sit tæppe for natten.

Det blev ikke nogen rar nat for Jakob. Han frøs, så han mange gange måtte stå op og stampe i jorden og slynge med armene for at få blodet til at cirkulere hurtigt og varmere. Desuden var natten fuld af uhyggelige lyde, et par gange tudede en ugle i nærheden, og da han aldrig havde hørt en ugle, fo'r han rædselsslagen op af den blund, han lige var faldet i. Det puslede i skovbunden, en gang kom en ræv forbi ham, og en tid snøftede og skrabede et pindsvin i hans nærhed; men det kunne han ikke se, han hørte kun lyden og anede ikke, hvad det var.

I en tidlig morgentime kravlede han ud og følte sig så underlig. Hans hovede gjorde megt ondt og var så tungt, hjertet bankede, så det sagde tju-tju ud i hans trommehinder, han var meget svimmel og frygtelig tørstig, så hans eneste tanke var at finde en kilde. Han fandt en efter en tre kvarters søgen og lagde sig ned og drak og drak. Han var så elendig, at han egentlig havde mest lyst til at blive liggende, men han stavrede alligevel med besvær op og gik videre henad en skovsti. I hans ømme hovede hvirvlede tankerne forvirret rundt; han havde næsten glemt angsten fra dagen før for, at Skævmund skulle forfølge ham. Alt det meget, han havde oplevet de sidste uger, blandede sig i febervilde billeder, bare nu og da afbrudt af en klar tanke om, at han m å t t e finde et hus, finde mennesker, finde varme. Det var igen blevet solskin, og når solen nåede ned til ham mellem trækronerne, varmede den dejligt på ryggen, men hans ben var stadig underligt døde isklumper under ham, og når han hostede, gjorde det ondt i ryggen. Han var hele tiden frygtelig tørstig og drak af hver en vandpyt, hver en lille kilde, han kom forbi. En gang snublede han over en trærod og følte igen trang til bare at blive liggende, men så kom tanken igen: Jeg må finde et hus, jeg må finde mennesker! Og så kravlede han igen op, svajede lidt frem og tilbage, men gik videre.

Ved frokosttid var han ved skovens udkant, den endte i en stejl skrænt, der gyvelbevokset gik ned mod en sø, der lå og glitrede i majsolen. Han var igen så tørstig, at han ville give alt i verden for at få noget at drikke, og han begyndte straks at bane sig vej nedad gennem de uvenligt strittende buske uden at give sig tid til at lede efter sti eller vej.

Pludselig stod han lidt nede af skråningen på et lile plateau, hvor der var en ryddet plads, og hvor der var en stor hule, halvt gravet ind i bakken og halvt bygget op af grene og brædder. Hulen var så stor, at der var en lav bænk derinde og et gammel, vakkelvornt havebord, på hvilket der stod en stor kagedåse.

(Fortsættes i næste nr.)

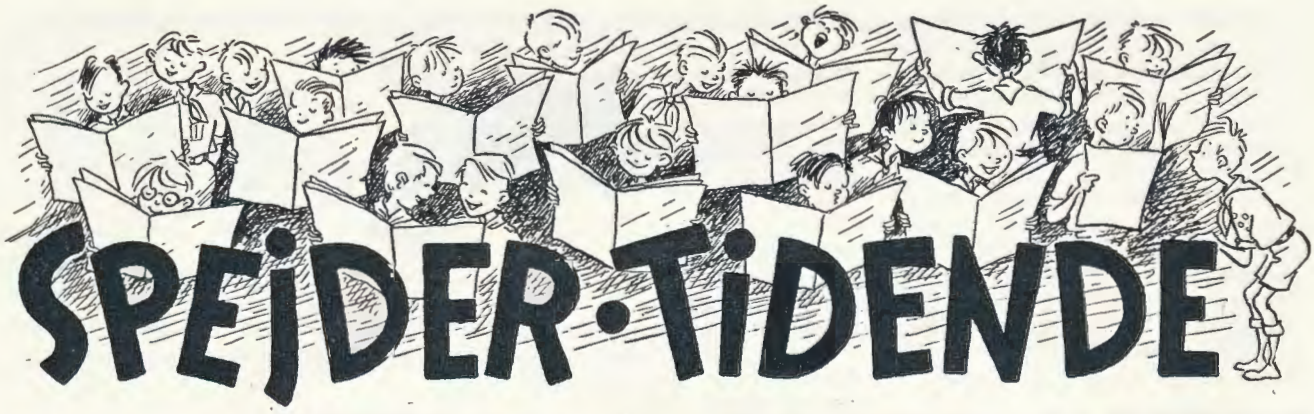

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Sølvkorset for livredning

Skovmand Mogens Finn Hansen, 3. Århus trop, har den 4. september udført en rask redningsaktion, idet han i Århus havn reddede en druknende kvinde.

Mogens var om aftenen på en cykeltur, hvor han passerede Århus havn ikke langt fra Søbanegården. Pludselig hørte han nogle mennesker råbe på hjælp og drejede straks af mod stedet. Her stod 6—7 mennesker på kajen og iagttog den druknendes kamp i vandet. Resolut smed Mogens jakke og benklæder og sprang i vandet i den mørke havn. Det lykkedes Mogens at bjerge kvinden ind til kajen, hvor den unge kvinde blev trukket op.

Det var en rask dåd Mogens her udførte, og det er fortjent, han nu har modtaget korpsets sølvkors for livredning.

3000 kr. i overskud.

var resultatet af Kolding-spejdernes gåse- og andespil på byens torv. Pengene skal bl. a. bruges til reparation af tropshuset.

SKANSETROPPEN

har haft indvielse af deres nye hytte beliggende i Hvanlund. Vi håber inden længe at kunne bringe et billede af den.

UDENLANDSKE LEJRE

Korpset har modtaget indbydelse til deltagelse i nedennævnte lejre. Kun hele troppe eller patruljer kan deltage. Skriftlig anmeldelse gennem trop og division til korpskontoret senest 15. februar 1959.

England:

Robin Hood Jamborette ved Nottingham; 15.—22. august 1959; 10-dages indkvartering i spejderhjem før eller efter lejren; lejrkontingent ca. £ 3-0-0; deltagerne må selv sørge for rejse.

Wales:

Gwersyll Bryniau (Senior Scout Camp i bjergene i Nord Wales; 31. juli—10. august 1959; lejren er beregnet for deltagere i alderen 15 til 17½ år; lejrkontingent £ 4-10-0; deltagerne må selv sørge for rejsen.

Sverige:

KFUM's Scoutförbunds lejr på Amundö ved Göteborg; 31. juli—10. august 1959; lejrkontingent ca. 60 sv. kr.; deltagerne må selv sørge for rejse.

Japan:

Second Nippon Jamboree; 5.—11. august 1959; nærmere oplysninger vil senere blive modtaget.

Kay Lauritzen.

Nyt divisionsmærke.

Valdemar Sejrs division har fået udfærdiget et meget smukt divisionsmærke med Valdemar Sejrs våbenskjold som motiv. Mærket har gul bund med rødt hjerte og blå løber.

Far til Fire og ulveungerne.

Der er ingen tvivl. Du må i biografen, hvis du da ikke allerede har været, for at se filmen med Lilleper som ulveunge.

Det er som andre Far til Fire-film en underholdende film; men vi er jo ikke forvænt med at se ulveunger på film, så for enhver ulveunge vil filmen ikke alene være underholdende, men også interessant.

Vi følger Lilleper som ulveunge gennem mange spændende oplevelser. Efter aflæggelsen af ulveløftet får han lov til at spille med i orkesteret, og det er ham, der i flokkens sommerlejr vækker alle de andre om morgenen med signalhorn.

En dag møder Lilleper en lille

pige, som er meget ked af det, fordi de skal sælge deres ponny, som de ikke længere har råd til at have. Som en rigtig ulveunge finder Lilleper på udveje for at skaffe de fornødne penge, til at pigen kan beholde sin ponny.

Vi oplever også Lilleper i radioens kvit- eller dobbelt konkurrence og endelig noget så spændende som en kidnapning af Per. Det hele ender naturligvis godt. Jo, du kan godt glæde dig til selskabet med Lilleper og ulveungerne, som for øvrigt er fra Lyngby divisionen.

3. Charlottenlund trop
har fejret sin 10-årige beståen med en fest på Øregård gymnasium. Festen bød på optræden af næsten vaskeægte indianere, idet »204«, hvis glimrende artikler i Magasinet om indianerliv du sikkert har læst, sammen med nogle spejderkammerater viste indianerdanse.

I Hadsund
har ulve og spejdere samlet grankogler i Marienhøj plantage. Pengene, der indkom ved salget, er gået til byggefonden for en spejderhytte.

52 patruljer,
21 fra DDS, 4 fra KFUM, 13 fra KFUK og 14 fra DDP, har deltaget i 7. Cct. Georgsgildes økseløb for patruljer fra frederiksbergske troppe.

Starten var festlig og overraskende. Efter samling på Christiansborg Slots ridebane marcheredes til Havnegade, hvor deltagerne og bagage blev indladet i chartrede både. I strålende efterårssol sejlede skibet nordpå i Sundet mod ukendt mål. Opgaverne ombord ledte tanken hen på Sverige, hvorimod kursen lod formode, at sejladsen skulle fortsætte helt ud i Kattegat. Først på højde med Snekkersten blev kaptajnen klar over, at han var sejlet for langt, fik vendt skibet og endelig efter megen besvær og en betydelig forsinkelse blev styrken landsat i Espergærdes lille havn.

Pigerne blev dirigeret til »Jægergården«, drengene til »Børnegården«, hvor patruljerne straks gik i gang med teltslagning.

Søndagen gik med forskellige konkurrencer og fik til resultat, at Isbjørnene fra Grøndal trop, DDP, vandt pigernes konkurrence, og Tigerne, Falkoner trop, DDS, vandt drengenes konkurrence.

NGONGA
er navnet på tropsbladet i 3. Valby trop. Et mærkeligt navn, vil du måske synes, men det har sin historie, hvorom der fortælles i det først udkomne nummer af tropsbladet, og det er overinspektøren ved Etnografisk Samling, dr. Kaj Birket-Smith, som har ledet troppen på sporet.

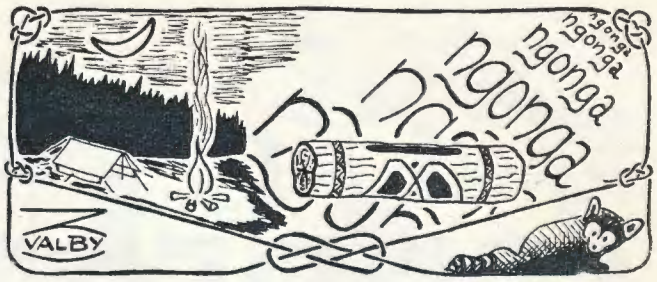

Ngonga er en signaltromme af den gængse type, og den hører hjemme i Belgisk Congo hos en stamme, der hedder Ngala. Trommen er en delvis udhulet træstamme med en spalteformet åbning på oversiden. Den har to toner, en høj, og en dyb, een på hver side af spalten. Disse toner er betinget af, at trommens vægge har forskellige tykkelse i hver side. Som regel ligger trommen på jorden, men den kan også være ophængt mellem to stolper. Størrelsen varierer meget. Man slår på trommen med trækøller. Signalerne kan nå viden om. Den enkelte tromme kan — alt efter forholdene (vejrlig, tid på døgnet) — række op til 30—40 km. Meddellserne løber med en forbløffende fart fra trommeslager til trommeslager hundreder af kilometre. Selv om negre fra forskellige egne ikke forstår hinandens sprog, forstår de trommesproget.

Faneindvielse
i Henrik Gerners trop
indledte Helsingør troppenes årlige fest på Marienlyst. Oberst Lyng, lektor Rohde og troppens yngste spejder slog de tre søm i fanen ved den højtidelige faneindvielse. Derefter tog underholdningen sin begyndelse, hvor både ulve og spejdere ydede deres bedste.

Aalborg kolonnen har købt landejendom.
I november måned købte Aalborg kolonnen ejendommen »Rosenholt« ved Dronninglund Storskov. Arealet er på 10,8 tønder land med kuperet terræn, hvorpå der findes flere små krat og lunde. Den er således velegnet til sit formål, nemlig til sommerlejre for ulveunger, lejrplads for troppe og patruljer samt førertræningscenter i Nordjylland.

I efterårsferien afholdtes i KB-hallen i København en stor udstilling **»Skole og fritid«.** København og Frederiksberg distrikt var her repræsenteret ved en stand, som vi her bringer billede af. (Foto: Jan Gehl).

Thurø trop
er kun et år gammel, men allerede en livskraftig trop, der har været på sin første sommerlejr. Som øboere, der til daglig har udsigt til havet, måtte sommerlejren naturligvis også være ved havet. Den blev afholdt i Kajberg skov ud til Storebælt.

På billedet ser du alle smile særdeles tilfredse, det er måske ved tanken om den morgen, hvor det gav sig til at regne så kraftigt, at havregrøden, der lige var øst op, næsten blev til suppe, inden den blev spist. Alle tog det dog med et mægtigt humør.

Thøger Larsens trop, Lemvig.

Den 20. september indviede vi vores nye patruljehytte syd for Lemvig, og den har været i brug hver week-end siden. Vi har selv arbejdet på den og har fået hjælp af nogle af forældrene, og da både håndværkere og leverandører har været ualmindelig flinke med priserne, har hytten kun kostet os ca. 2500 kr. Pengene har vi skaffet på klassisk vis, ved lotteri og tombola.

Hytten er opført af gennemsavede telefonpæle og hviler på en sokkel af cementblokke. Indvendig er den isoleret med asfalterede salpetersække og beklædt med papplader, og taget er dækket med to lag tagpap. Rummet er 5×6 meter og indrettet med både kakkelovn og åben pejs. Der er ikke køjer, da de ville fylde for meget. Vi bruger i stedet halmmadrasser, som vi kan stable sammen i et hjørne om dagen. Vand har vi desværre ikke endnu, men vi har planer om at bore i en skrænt foran huset, når vi får råd.

Hytten ligger med ryggen op mod vestvinden, og fra det store vindue er der den pragtfuldeste udsigt over det vestjyske landskab. Det har været et slid at bygge hytten, men resultatet har været arbejdet værd.

Erik.

I Holbæk
har der været 800 mennesker til spejderfest. Festen blev en stor succes — også økonomisk.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

VÆBDERE

Castberg trop, 8. Ø.
SM Erik Gejsler
SM Keld Bartels
1. Godthaab trop
PF Birger Nielsen
PA Kai Vangsgaard
5. Absalon trop
SM Knud Jensen
SM Svend Jensen
1. Rødovre trop
Steen Ulriksen
Peter Wagner
Peter Stig Andersen
2. Holte trop
PF Per Morten Jørgensen
2. Valdemar Sejrs trop
PA Poul Larsen
Carsten Thorsted Hansen
Hans Henrik Nielsen
PF Hans Noer Jensen
1. Næstved trop
PF Jan Baden
Fruens Bøge - 6. Odense trop
PF Jørgen Hjorth
PA Bernt Christiansen
10. Odense trop
PF Ove L. Jørgensen
PA Preben Jensen
Erik F. Schmidt
PF Hans Faltum
1. Århus trop
PA Johs. Engaard Jensen
Paul Holm
Per Severinsen
Christian Palle Vitten
Peter Westphall
Mads Thuesen
Jan Schmidt
Jørgen A. Sørensen
PF Jørgen Ingerslev
Thøger Larsens trop
PA Finn Davidsen
2. Rønne trop
Johan Jensen
Anders Foldspang
PF Ole Engel Nielsen
1. Aakirkeby trop
Asger Pedersen
Jørn Pedersen

RIDDERE

Emdrup trop
PF Finn Bjørn Larsen
1. Rødovre trop
Tom Petersen
2. Valdemar Sejrs trop
PF Anders Ørom
1. Næstved trop
PF Richard Ryberg
Bytroppen, Nykøbing F.
SM Jens Børge Hansen
Richard Løvehjertes trop
PF Casper Jensen

VANDRINGER

100 km
Kudu trop
Tommy Kraus
5. Østerbro trop
Peter Adam Uhl
1. Rødovre trop
Uffe Orkild
Klaus Bendtsen
Lorenz Tuxens trop
PA Ib Jessen
Klaes Golman
2. Valdemar Sejrs trop
Hans Noer Jensen
Erik Schilling
1. Silkeborg trop
PF Hans Larsen
PF John Hansen
PF Jørgen Sommer
2. Rønne trop
Karsten V. Hansen
Karsten Nørager

75 km
1. Silkeborg trop
PA Sven Troelsen
PA Poul W. Christiansen
PF Hans Larsen
Carl Fr. Christensen
PF Claus Palmgren
Torkill Eriksen

60 km
Fuglebakken
PF Stig Frohn
PA Frank Schønning
PA Friz Juhl
Claus Larsen
2. Herlev trop
Kim Olsen
Gert Juul
Svend Erik Andersen
Per Madsen
Bent Larsen
Arne Pedersen
Helge Mortensen
Kudu trop, Herlev
Leif Kraus
Bent Hansen
Jens Birkemose
Henrik Ørsted
Castberg trop, 8. Ø.
SM Keld Bartels
1. Rødovre trop
John Berthelsen
Jens Bendtsen
Lorenz Tuxens trop
PA Ulrik Federspiel
Knud Lindelof Jensen
Peter Tvede-Jensen
3. Valdemar Sejrs trop
Jørgen Petersen
Bytroppen, Nykøbing F.
PF Preben Svendsen
PF Henrik Holck
PA Jørgen Benn
10. Odense trop
PF Hans Faltum
Per Rønager
2. Rønne trop
Steen Erik Løvgreen
Richard Løvehjerte trop
PF Jens Fogh
PA Steffen Rasmussen
Niels Jørgensen
Kenneth Jacobsen
Henrik Nielsen

1. KL. SPEJDERE

2. Herlev trop
Jørgen Henriksen
Emdrup trop
PF Knud Jensen
1. Rødovre trop
Tom Petersen
2. Esbern Snares trop
PF Søren Andreasen
PA Hans Jørgen Mathieasen
1. Næstved trop
PF Richard Ryberg
1. Nakskov trop
Peder O. Pedersen
2. Rønne trop
Erling Haagensen
Steen Erik Løvgreen
Richard Løvehjerte trop
PF Casper Jensen
PA Peter Elvstrøm
SM Poul Michelsen
SM Niels Malling
SM Søren Dahl
SM Preben Nygaard
SM Dennis Jacobsen

ILDBOR

Bytroppen, Nykøbing F.
SM Jens Børge Hansen
SM Kristian Kirk

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

Begynd det nye år godt

Få orden på dine spejderblade

KASETTER, med plads til to årgange i hver, af brunt fiberpap med rygtitel i guld –
til »Spejdernes Magasin« **3,50**
til »Spejdersport« **3,00**

Det blev en mægtig succes

Spejdernes Quiz-bog

Hvis du ikke fik den i julegave – så må du spare sammen til den – den vil more dig både nu og om 10 år **5,85**

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer J. B. Skotte Hansen
Ibsvej 21, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666
Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8–16, Lørdag 8–12

Sweaters

Vore sweaters er fabrikeret af 100 pct. ren uvasket uld, som gør, at de er vandskyende. (Pas på efterligninger med cupramafyld)

Norske »Islændere«, varme, stærke, billige

Størrelse	8	10	12	14	46	48	50	52
Marineblå	32,50	35,50	38,50	41,50	44,50	47,50	51,50	55,50
Dueblå	36,50	38,50	41,50	44,50	46,50	48,50	51,50	55,50
Lyse		35,00	37,00	39,50	41,50	43,50	45,50	50,00
Røde		28,50	30,50	32,50	32,50			
Vildmarkstrøjer:								
Grå		35,50	37,50	37,50	39,50	39,50	39,50	39,50

Orig. håndstrikkede færøtrøjer:
Drengestørrelse **49,50.** Voksenstørrelse **68,00.**

Knickers

til ulveunger og spejdere

Størrelse:	64	66	68	70	72	74	76	voksen
Ulveknickers – alle med foer – mørkeblå, uldne	26,00	28,00	30,00	32,00	34,00	36,00	38,00	42,00
smalriflet fløjl (6 mdr. garanti).	31,00	33,00	35,00	37,00	39,00	41,00		
Skibukser	30,00	32,00	34,00	36,00	38,00	40,00	42,00	45,00
Spejderknickers, alle med foer, spejderkhaki fløjl (6 mdr. garanti)		33,00	35,00	37,00	39,00	41,00	43,00	
»Wilson«, uld		48,00	50,00	52,00	54,00	56,00	58,00	65,00

RANDSYEDE SKISTØVLER som foto
Drengestøvler **62,50 71,50 77,00**
Herrestøvler **82,00 88,00**

SKISTØVLER svært juchtenlæder
En rigtig drengevinterstøvle med bjørnelædersål
Drengestøvler **52,50 58,50 63,50**
Herrestøvler **69,50**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:	**Århus:**	**Aalborg:**
Klostergade 19	Frederiksgade 69	Kong Hansgade 1
Telefon 11 24 18	Telefon 3 36 13	Telefon 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN.